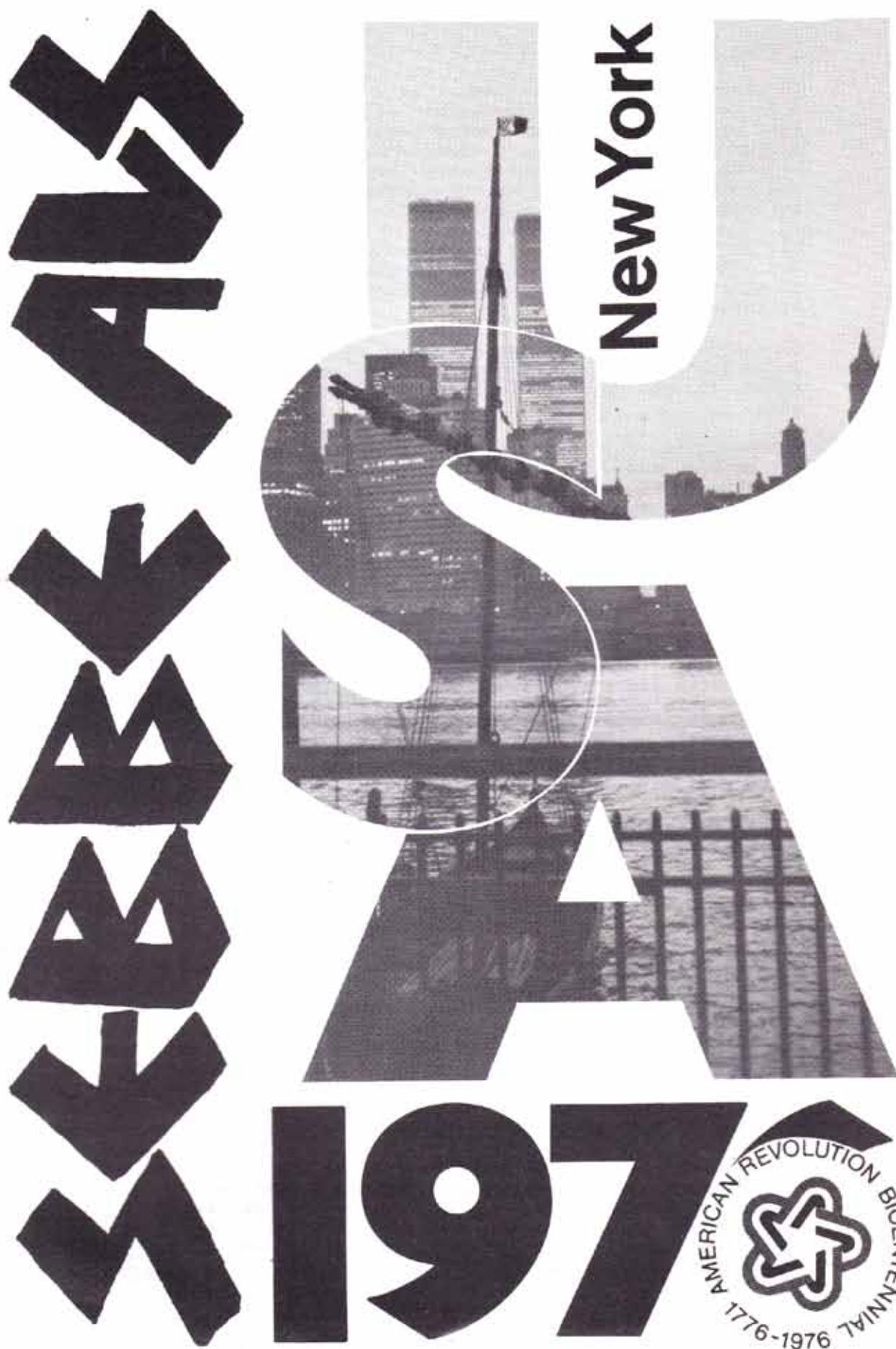

Vi var med Sebbe inviteret til at deltage i USAs 200 års uafhængigheds jubilæum og skulle sejle med en lang række historiske skibe op af Hudson floden den 4. juli i det store arrangement "Operation sail". Vi fik støtte til turen fra forskellige sider hvilket gjorde turen mulig.

Sebbe blev sejlet til New York (Port Elisabeth) med et containerskib og vi blev fløjet derover.

Det blev en kæmpe oplevelse og da vi på hele turen blev ledsaget af den verdenskendte protestsanger Pete Seeger samt folk fra river sloopen Clearwater blev det en tur vi aldrig glemmer.

*Dokumentet er skrevet af Palle, Puk, Jesper og Edith og er gengivet som det er skrevet.
Dokumentet er digitaliseret og har fået tilført billeder af Steen Weile.*

Onsdag den 30. juni 1976.

Så sidder vi her i lufthavnen - 29 - på vej til det ukendte. Alle har købt keramik-barmdaskere af Flemming, og alle har købt spiritus (1 flaske Snaps som gave til amerikanerne) og nu sidder vi her og stønner i varmen, mens vi svaler os over en kold øl, der er selvfølgelig højt humør over hele linien, og små sommerfugle i maven har vi vel også nogle af os. Det er jo brølende spændende dette her. Kl. er 12.00, og vi har lige observeret, at flyet er forsinket fra afgang 12.40 til 13.50. Ventetiden er lang. Vi har benyttet noget af den til at gennemsynge sangene, og folk rundt omkring stirrede på os. Øl kan jo drikkes, når det er varmt, og man venter, men de skal jo ud igen, så nu sidder jeg alene her og vogter tasker og spiritus, for som Palle sagde: "Ingen må gå allesammen på én gang". Pludselig var det så vores tur, og maskinen stod der stor, mægtig og spændende. Vi fik pladser temmelig spredt, men det betød ikke så meget, for efter at vi var startet - altså da vi var i luften - gik vi på besøg hos hinanden. Maskinen rummede 386 passagerer. Der var biograf og musik ombord.

Grønland set fra flyet

Turen med Jumbo jet fra Kastrup til New York

Turen med Jumbo jet fra Kastrup til New York

Vi startede med et dejligt måltid. Først en lille skål med rejer, så en varm kødret med grøntsager og til sidst ost og kiks. Hertil kunne vi få rødvin eller hvad man ellers havde lyst til. Steen Weile fik to portioner varm mad og 3 x dessert og senere tre gange aftensmad. Der blæser Ingen store bjerge..... Nogle satte sig til at sove, andre så film. De så 'Lucky Lady', Der var ikke noget videre at se, før vi nåede sydspidsen af Grønland. Det var ganske fantastisk smukt, og der blev taget en del billeder. Så fløj vi over Canada, der et langt stykke så øde og trist ud. Da vi kom Længere vestpå, kunne vi skimte enkelte veje og en del skove.

Vi sad behageligt. Det var næsten som at køre i rutebil. Vi læste, døsede, spillede kort. Senere kom en lille let anretning bestående af snitter, en øl, kage, the eller kaffe.

Montreal passerede vi. Den var godt gemt under skyerne. Vi er gået lidt længere ned og ser kun skyer i øjeblikket.

Klokken er 17.25, og vi er ca. 1 1/2 time forsinket, så om vi når koncerten, er afhængig af, hvordan de har arrangeret det for os på 'jorden' - om der står en bus parat o.s.v. Ah, lige nu fik vi en skoldhed vaske-klud til at tørre ansigt og hænder med - skønt!.

'Vær venlig at spænde sikkerhedsbælterne', lyder det over højt-taleren, og kort efter var vi landet i Kennedy Airport. Det gik forholdsvis nemt med at komme igennem tolden.

Konsul Holm-Petersen fra konsulatet var mødt op for at tage imod os, og han havde arrangeret noget med en speciel tolder, der slusede os hurtigt igennem ankomsthallen, hvor Mimi, Derek og Lance Lee ventede. De havde en bus klar til bagagen og et par private biler kørte os til Central Park.

Døvlen i'et - vi er sanle kommen te Kameri-ka!'

Det regnede og tordnede og var meget varmt - tropisk fugtig luft 22°C. Trods vejret var der mødt mange mennesker, og de var vildt begejstret for Pete Seeger, der havde underholdt alene siden kl. 18.30, og nu var kl. 20.30. Vi blev modtaget på Scenen, sang et par af vort hjemlands vemodige sange, og Carl Otto holdt den første af sine meget vellykkede "præsidenttaler, som vakte amerikansk jubel. Koncerten sluttede med Pete's kendingsmelodi Bye-Bye" og på 'stedet digtede han et par vers om SEBBE ALS og dets mandskab, der var kommet så langvejs fra. Vi var godt trætte og blev efter koncerten beværtet med æblejuice i et omklædningsskur af Pete's kone - Toshi - og efter lidt snakken om planerne for i morgen, kørte vi i flere biler til vort 'hjem' i Henry Street, hvor vi - efter mange besværligheder - omsider mødtes, da var klokken 4 om natten, dansk tid og lokal tid kl. 23.00. Der var luftmadrasser til alle, så vi kom lynhurtigt i poserne og gik ud som et lys. Vi sov i kælderens i en atomsikret gymnastiksal i Henry Street settlement, der er et stort kompleks nærmest et fritidshjem for hele området og for alle aldre både sorte og hvide, mest sorte. Vi måtte benytte gymnastiksalen, et stort baderum og et lille køkken.

Sebbe blev sejlet over til Brooklyn Bridge

Torsdag den 1. juli 1976

15 mand skulle tidligt op og ud efter SEBBE i Port Elisabeth der var ingen ro, så alle stod op kl. ca. 5 om morgenen og gik i gang med at lave morgenmad. Mandskabet smurte sig nogle gode madpakker, amerikanske sandwiches og drog af sted, Lance Lee var med.

De, der blev hjemme, kaffepunchede den en times tid og drog derefter med en guide, Beth, lidt rundt på Manhattan, hvor vi kiggede på forretninger, købte plader, T-shirts og postkort. Vi gik ind på en lille pub, drak cola og skrev hjem. Aldrig har gå mange talt så meget engelsk, og dog kunnet så lidt - det gav mange sjove oplevelser. De 15 af mandskabet måtte vente i tre timer med at få SEBBE udleveret i Port Elisabeth. 20 forvildede amerikanere for rundt, men langt om længe fik man skibet i vandet, Og efter at det var blevet rigget til, blev der ordentligt filmet af A.C.L.'s fotografer.

De havde en meget fin sejlads til Brooklyn Bridge, hvor skibet blev bragt til kajs. Sidst på eftermiddagen kom de hjem til Henry Street.

Tre andre af mandskabet var taget med Pete til Yonkers for at finde en passende ankerplads. Atter andre tre var taget

Kennedy lufthavnen for at hente Åse og Birgitte. Hele besætningen var samme aftenen inviteret til party i Bath Marine Museum, et nyåbnet museum, der i anledning af vort besøg havde lavet en vikingeutstilling. Vi traf en bunke mennesker, Clearwater folk, museumsfolk og andre, der senere var os behjælpelig på en eller anden måde. Alle havde et glas i hånden - og der var nok at drikke. Senere gik vi stille og roligt hjem og i seng.

Fredag den 2. juli 1976

Var delvis en fridag med privat sight-seeing. Vi havde alle brug for at slappe lidt af - slow down - og fandt sammen i små grupper.

Det var ikke kun børnene der hyggede sig

Det var en stor oplevelse for de mange børn

En del af os tog hen til skibet, da lederen af Henry Street Settlement havde bedt om, at 60 børn - flest sorte - fra en børnehave måtte få lov til at komme ombord.

Skibet lå et roligt sted ved den gamle Brooklyn Bridge, men der var tre meter ned fra kajen, så børnene blev på skift hjulpet ned i den ene ende af båden og op i den anden. Vi snakkede med dem, sang med dem; de var simpelthen pragtfulde.

Der var meget at se i den store by

De havde lavet en stor tegning af SEBBE og masser af papirblomster, som omgående blev sat op rundt omkring i rigningen. Det var meget fattige børn, og for dem og deres ledere var det en stor festdag - årets udflugt.

Om aftenen var alle igen inviteret til party i Bath Marine Museum til den officielle åbning af museet, og det var med diverse prominente personer, såsom borgmesteren og andre. Der var også her glas til alle og rigeligt til at helde i det. Man gik rundt og om og sludrede det bedste, man havde lært, og der var mange sproglige "guldkorn" at hente. Følgende samtale mellem en af de "fine" og Carl Otto, der ville fortælle ham, at hans ældste søn lige var taget til Boston for at besøge en pige. Det lød således 'My oldest son are in Boston to use a girl!!!!' Perhaps var det ikke engang løgn, men er der noget et sige til at manden så helt forkert ud i ansigtet? Lance holdt en følsom tale om SEBBE og skibslaget, og C.O.I. overrakte gaver og holdt igen en blændende "præsidenttale", der gjorde stor lykke. Nogle tog atter stille og roligt hjem

Lørdag den 3. juli 1976

Klokken 9 holdt en bus foran døren for at hente os og vor mest "important" bagage til en tur til Croton on Hudson, hvor der var dansk-amerikansk Rebildfest. Der var mange menneker på pladsen, og vi øjnede en chance til at 'make Money' og oprettede et vikingemarked på to stole og et brædt. Vi solgte mærker, smykker, postkort o.l. for 70 dollar / 450,- Kr.

De legendariske skib Unicorn der var blevet brugt i filmen "Roots". Her overnattede vi natten til 4. juli.

Sammen med Danmarks Radios drengekor, et ungt orkester og en del amerikanske spejdere deltog vi i åbningshøjtideligheden. Derefter gik det tværs gennem Manhattan på langs til Brooklyn Bridge, hvor SEBBE lå.

Hun blev klargjort i rekordtempo og i øsende regnvej (Store amerikanske dråber) sejlede vi til startstedet Gravesand Bay - undervejs mødte vi en Mærsk båd, og der blev truttet og kippet med flaget. Vi lagde til på siden af briggen "Unicon", et skønt skib.

Besætningen var meget hjælpsom, og med omhu blev SEBBE fortøjet til det store skib. Begge skibe vakte en del opmærksomhed og ustandseligt kom der nysgerrige speedbåde susende, men styrmanden ombord på "Unicon" havde

et godt organ, Han brølede "slow down" i tide, så bølgerne ikke generede os for meget. Om aftenen hyggede vi os gevaldigt med besætningen. Mad fik vi sendt over fra "Clearwater". Den bestod af en salat, en makaroni ret samt varm te. De var fantastiske.

Det var en pragtfuld aften. Solen gik ned stor og rød bag verdens længste hængebro, Verrazano bridge, som, da mørket faldt på, var belyst. Det var et fantastisk syn. Vi lå ca. 2 sømil derfra. Vi fik lov til at sove på dækket på "Unicon", men da aftenen var så skøn, havde vi svært ved at finde soveposerne.

Søndag den 4. juli 1976

Dette var en speciel dag. Både Amerika og Edith fyldte år, og det skulle fejres på behørig vis. Efter morgenmaden sejlede vi nærmere land og fandt en hyggelig ankerplads, hvor vi kunne overskue begivenhederne både på land, til vands og i luften. Allerede fra morgenstunden var stranden sort af mennesker, som skulle se på "Op-sail". Vi ventede 3 - 4 timer, hvor vi fulgte med i det hele og så på alle disse flotte skibe.

Vi passerer Frihedsgudinden for fulde sejl

Starten af 'Op-sail' blev markeret i luften, idet flere flyvemaskiner skrev med røg på himlen; HAPPY BIRTHDAY, AMERICA! Så kom alle de store skibe; desværre kun med støttesejl, Der var en smule vind, og den var imod.

Der var et mylder af historiske skibe

Først kom det amerikanske skoleskib EAGLE, og dernæst det danske skoleskib DANMARK, og så gik det slag i slag. Det var en mægtig oplevelse. Synd, at de ikke kunne sætte alle klude til. Endelig blev det vores tur.

Vi følte os små mellem de store krigsskibe

Vi tyvstartede lidt og kom foran dem, vi efter planen skulle sejle efter, medens vi hejste sejlet, kom flaget i klemme, men det klarede Kell Hach som et egeren for han op ad vanttovene og fik flaget løs. I mellemtiden havde vinden vendt sig, og vi havde en god lænser. Langs ruten lå der på begge sider krigsskibe fra alverdens lande. De kippede med flaget, og mandskabet gjorde honnør.

Vi så PEDER SKRAM og kippede, men i forvirringen så de os ikke. Der var de mange lystbåde, der sejlede ind og ud mellem de delta-gende skibe, der skabte forvirringen. Vi havde fin vind til sydspidsen af Manhattan, så pludselig

drejede vinden 180°, og vi sejlede ind i et tordenvejr, og lyn-hurtigt måtte alle bjærge sejlene og sejle videre for motor. Vi sejlede meget tæt. Der var en heksekedel af både og bølger - et under, at der ikke skete alvorligere sammenstød, men alle reagerede hurtigt. Det var meget bittert, da dette skete lige før stedet, hvor der var bygget tribuner op til publikum, og her stod vel ca. 3 million mennesker.

Vi fortsatte op ad Hudson-floden og så mange af de store skibe sejle tilbage for fulde sejl. Lance Lee havde travlt med at kippe med flaget til dem alle. Han morede sig strålende og hans øjne lyste. Lige før George Washington Bridge flækkede bjælken, hvorpå motoren var anbragt, og vi måtte igang med årerne. Kort efter sørgede the Coast Guard for, at vi blev slæbt til Yonkers. Vi gik i land ved en kanoklub, hvor Peter og Tochi bl.a. tog imod os. Klubbens medlemmer havde sørget for dejlig mad til os, og den blev serveret på en parkeringsplads ved klubhuset.

Medens vi spiste, opdagede nogle pludselig, at SEBBE drev på grund af stærk strøm og blød bund, så vi måtte i hast flytte den til lystbådehavnen.

Vejret gjorde at vi var nødt til at bruge motoren

I mellemtiden var der ankommet en bus, der var ledsaget af tre politibetjente på motorcykel. De gav små køreture rundt på pladsen til stor morskab for nogle og skræk for andre.

Under hylende sirener og blink blev vi eskorteret af betjentene til en nærliggende park, hvor der var 4. juli fest. Skibslaget blev æresborgere og fik overrakt byens gyldne nøgle, hvorefter C.O. kvitterede med en fin tale og udnævnte borgmesteren til "Member of Honor".

Hvor vi end var blev vi godt modtaget

Aftenen sluttede med et storslået fyrværkeri. I bussen hjem spillede Pete Seeger, og alle i bussen sang. Folk troede, at det var en ordinær bus, så vi havde nogle af byens borgere med, men det gjorde det ikke mindre morsomt. I ejendommen ved siden af kanoklubben havde en yachtklub deres klubhus med musikboks, fjernsyn, bar og det hele, og de havde inviteret hele skibslaget til en godnatdrink (5 kander øl). De, der holdt længst ud, så SEBBE i fjernsynet og fik pizza. Andre gik igen stille og roligt hjem. Vor ven, Lance Lee, forlod os hen på aftenen for at rejse hjem til Maine.

Mandag den 5. juli 1976

Vi havde god tid til morgenmaden, som bestod af "sønderjyds kaffebord" i form af diverse kager, wienerbrød, cola og kaffe. Måltidet sluttede med æg og bacon, og så fik vi alle en stor madpakke med. Vi sejlede ved middagstid mod Croton, og efter ca. 20 min. roning lagde vi til ved en anden yachtklub, hvor vi blev beværtet på bedste måde med store kølige drinks. En af de lokale sejlere fik lov til at sejle med et stykke, da han påstod et kende Hudson floden, som sin

egen lomme, (men han anede ikke, der var hul i den). Han fik overladt roret og nød det tydeligt. Det var en meget smuk tur, men en varm dag, så efter at have passeret Tappan Zee bridge tog vi et bad. Efter ca. 1 times sejlads kom vi til en fjeldside - Palisade - som den lokale beboer fortalte os en del om. Det var et skønt syn og mindede lidt om Norge. I sin iver kom han for langt ind under kysten, og pludselig sad vi på en sten og roret flækkede. Manden blev meget ked af det og vel også lidt flov. Vi udskiftede omgående roret og sejlede videre mod Croton - med en anden rorgænger.

En halv times sejlads fra Croton hejste vi sejl og gled majestætisk ind mod kysten ledsaget af en sværm af både og en enkelt vandflyver.

Der var altid sang og musik med Pete

Da vi var ca. 200 - 300 meter fra land, lod vi sejlet gå ned, da vi ikke kendte bundforholdene, om der var sten o.s.v., men det var en stor skuffelse for de mange mennesker, der stod på land parate med fotografiapparater og vildt begejstrede for det flotte syn, det er, når SEBBE har kludene oppe. Never mind - vi var blevet forsigtige. Vi blev budt velkommen af to spejldertrope, der havde rejst en del af deres telte til os, og folk fra Clearwater havde lavet fantastisk fin mad til os: Kylling, majs, kartoffelsalat, masser af kold juice, melon og kaffe, og som vi dog spiste. Vi indordnede os, vaskede os, nogle "indfødte" tilbød os et varmt bed. så nogle gik hjem til Dian og fik bad, medens andre fulgte med andre hjem, hvor de også fik bad.

Da vi kom tilbage var en bunke mennesker samlet om et bål, og Pete Seeger spillede og sang.

Det var meget hyggeligt. Senere blev vi opfordret til at synge et par sange skiftevis danske og amerikanske, spejderne delte tørklæder ud. Og C.O. fik overrakt en fane af en trop, bolsjer, tobak, majspiber m.m. af en anden trop. Sikken en aften. Der var rigtig sommerlejr stemning med bål, sang, fuldmåne og glade mennesker. Der blev hyggesnakket længe rundt i "husene", inden vi kunne falde til ro.

Tirsdag den 6. juli 1976

Vi skulle besøge det danske alderdomshjem i Croton og blev kørt derop i private biler. Det var en stor oplevelse at besøge de gamle og sludre med dem. Nogle havde været i Amerika i 50 år og kunne tale fint dansk.

Den gamle dame fra Sønderborg

Det var ret imponerende, en af damerne var fra Sønderborg, en herre fra Haderslev og alle havde de meget at fortælle. Vi hentede dem rundt på stuerne og samledes så i en stor dagligstue, hvor vi sang danske fædrelandssange, hvad de alle var meget glade for. Hist og her blev der nok fældet en lille tåre.

Derefter blev vi kørt op til Beacon, hvor vi skulle være gæster hos Pete og Toshi til dagen efter. De boede højt oppe på en fjeldskråning, hvor de selv havde fældet en lysning i skoven og bygget et hus, nærmest en fjeldhytte med pejs (køkkenet havde alle moderne bekvemmeligheder).

Pete og Toshi's hjemmebyggede hus

Ved siden af huset havde de bygget et anneks i mursten. Der var to store rum, hvor vi blev indkvarteret. Vi var jo mange, så Toshi havde regnet med, at de barske yngste skulle sove uden for på græsplænen, men så skete der det, at Peter Larsen på en lille tur ind i skoven havde set en sort slange på godt en meter, og selv om der blev sagt, at den ikke var farlig og sjældent søgte ind til husene, bad de fleste om at måtte sove indenfor, så vi lå tæt.

Der blev lavet danske frikadeller

Toshi gjorde lidt grin med det. Vi pakkede ud og gik en tur i skoven, hvor vi fandt en bæk eller nærmere et lille vandfald, der var ganske eventyrligt smukt.

En del af os smed tøjet og tog et bad i det iskolde vand. Det var vanvittigt godt. da vi gik hjem igen, så vi et skilt på et træ.

Der stod, at man skulle være opmærksom på bjørne (aktuelt om vinteren, så hårene rejste sig på hovedet af os. Vi fulgte en sti, hvor hver gren blev til en slange, og i Stilheden hørte

Almindelig hygge og afslapning uden for huset

vi knasende lyde af bjørne, der bestemt var lækkersultne efter rigtige vikinger. Jo, fantasien var der ikke noget i vejen med.

Da vi kom tilbage, havde Hans Jørgen lavet frikadeller, som var bedre end vor mors, dertil fik vi dejlig salat, suppe på en sten, som var Toshi's specialitet, vandmelon, friske hindbær med fløde, friskbagt groft brød, ost og kaffe. Vi sad udefor og spiste. Herligt! Med den skønneste udsigt over Hudson River. Det var simpelthen toppen. De havde den sjove skik, at når man havde spist vandmelon, skulle affaldet kastes ind i skoven over et bestemt punkt, kunne man ikke det, skulle man vaske op. (Der var maskine). Det blev Flemming og Edith.

Vi slappede af, dryssede rundt og snakkede til højre og venstre, så snart mørket faldt på, samledes vi igen om bålet, hvor Pete spillede og sang. Han digtede på stedet vers om de gæve danske vikinger. Han var fantastisk, han havde os i sin hule hånd, og vi kunne have hørt på ham hele natten. Udsigten, månen, luften, menneskene, stemningen. Dette var Amerika fra sin smukkeste side.

Onsdag den 7. juli 1976

Blev vi om morgenen kørt ned til Croton igen. Natholdet, der havde hele tiden været vagthold på skift om bord, havde fået morgenmad af en

venlig amerikaner. Båden blev stuvet i en fart, for det så ud til regn. Vi sejlede for sejl mod Nyack.

Mange mennesker var på kajen, og jubelen var stor. Efter ca. en times sejlads brød uvejret løs, og vi måtte lade sejlet gå ned og starte motoren. Da vi var nået halvdelen af vejen til Nyack, brækkede planken, der holdt motoren, og vi måtte ro i ca. 1 1/2 time. Ved ankomsten til Nyack var vi lidt forundret over, at der ingen mennesker var for at modtage os. Vi gik i land og fandt ud af, at det var på det forkerte sted, og at vi var kommet en time for tidligt, så vi blev liggende der.

For roning ned af Hudson River

En del af os slog et slag op i byen. Der samlede sig snart nogle mennesker ved broen for at se på disse mærkelige væsener, og det, de var kommet sejlede i. En nordmand mødte op med en flaske snaps - det regnede stadig. Senere sejlede vi hen til en anden bro, hvor den rigtige modtagelse var. Pete Seeger var med os hele tiden. Vi blev budt velkommen af medlemmer af en yachtklub (i den dyre ende), og efter et bad, blev vi beværtet i klubhuset med dejlig mad. Vi stod ude på en veranda med udsigt over Hudson River og spiste, og medlemmerne kom og sludrede med os. En af dem var fra Danmark, Svend Schou, tidligere Århus. Det var spændende og interessante mennesker, og en af dem forærede hele skibslaget en stribet railroad hat, som hang på os resten af turen. Senere kom vi ind i klubhuset. Nu var der efterhånden, mødt mange mennesker. Vi satte os alle på gulvet omkring Pete Seeger og sang, og havde et par hyggelige timer. De unge gik lidt i byen, og vi andre gik til ro ude på terrassen.

Torsdag den 8. Juli 1976

Var vi tidligt oppe, havde fået morgenmad og smurt madpakker, pakket og klar til start kl. 8.

Ingen vind og roning

Pete Seeger havde altid banjoen med og spillede hvor vi kom til glæde for mange mennesker.

Det var en smuk og dejlig morgen og tegnede til at blive en meget varm dag. Der var højt humør i hele båden. Vi sang både morgensange, julesange, alt med stemning og Pete syntes, det var fantastisk. Vi roede godt tre timer i tre hold, før en motorbåd tog os på slæb til Washington Bridge. Undervejs satte han farten op, hvorved roret blev beskadiget, så vi måtte sætte en åre ud som ror.

Ved Wach Bridge havde vi en aftale med en anden båd, der viste sig at være for lille, så vi greb årerne, medens han sejlede ind efter en større båd. Der kom en af Pete's venner, og han trak os til Ellis Island, så havde han ikke tid mere.

Vi roede igen to timer, og da tidevandet var med os, nåede vi, op på en fart af 6 knob. Vi sejlede ind til Pier nr. 6, hvilket viste sig at være forkert. Der blev holdt pause i 4 timer, medens Pete gik i land, men ingen vidste noget. Vi roede igen ca. 1200 meter, og måtte trække hårdt for at undgå færgerne. Derpå roede vi ind til ny Pier nr. 6, fik fat på havnepolitiet og fik besked på at ro på den anden side af kajen, hvor vi skulle ligge og bo på en færge, en ung clearwaterpige, Marie 17 år fik dagen før besked om vor ankomst, og da hun stod helt alene med arrangementet, satte hun en annonce i avisen om hjælp og fik derigennem de nødvendige hjælpere. Færgen skulle gøres lidt i stand, og der skulle købes mad ind, men alt gik fint. Vi manglede skam ikke noget. På kajen blev vi modtaget af en pigespejdertrop (8-12 år), som var mejet ud med hvide handsker o.s.v.

Navnlig var der en, som var klædt ud som prinsessen på ærten med guldkrone og det hele, øjenskygge, læbestift, håret sat op og lakket godt til. Rædselsfuldt. Der var presse på. En del blev interviewet, og der blev fotograferet. Det var helt skørt. Mandskabet havde glædet sig til unge flotte pigespejdere, så det var næsten ikke til at bære, at de fleste blot var 8 år.

Så gik vi ombord på færgen. En stor historie på tre etager. Vi gik alle op på øverste etage og indrettede os. Nogle indenfor - andre udenfor. Vi kunne få bad i en stor sportshal tæt ved, SEBBE lå aflåst, og motoren, skjolde o.s.v. blev låst inde i et rum. Vi fik at vide, at det var et kriminelt kvarter med "Wild angels" efter mørkets frembrud o.s.v., så vi måtte sætte vagter til at passe på. Folk kunne gå lige fra gaden og ombord. Carl Otto kontaktede politiet, som lovede at patruljere forbi hver time natten igennem, hvad de også gjorde. Ved spisetid kom der en bil kørende. Et bræt blev slået ud fra bagklappen, og nu fik vi serveret lækker mad fint arrangeret med dug, tallerkener, og hvad dertil hører, men det var et stående party, så vi satte os på fortovet og spiste. Det var festligt, folkeligt og fornøjeligt.

Det var jo i havnekarveret, så der kom en del mennesker kørende forbi. En af dem, en dansk-amerikaner kørte forbi og kom lidt efter tilbage med en omgang øl. Jo, det var tider.

En fødselsdags lagkage med sebbe Als til C.O.

Man havde fået nys om, at det var C.O.'s fødselsdag, så de havde fået lavet en stor kage, typisk amerikansk med en masse kulørt sukkerstads og lys på, og bageren himself var mødt op for at skære den til. Den var for sød og lidt ulækker, Men ned skulle den, og heldigvis var der masser af kaffe til. Der var kommet en del "betydningsfulde" personer, og vi stod alle i kreds om C.O. og sang for ham. Han kvitterede omgående med bare en lille præsidenttale. Det var alt sammen meget hyggeligt, og ingen lagde i grunden mærke til, at det faktisk var regnvejr, for det var meget mildt. Men regnede gjorde det, og dog blev vi stående rundt om Pete og sang og sang.

Han var et fantastisk stort menneske med en udstråling, som betog os alle. KL. 22.30 gik vi

ombord og trak 'broen' ind, snakkede lidt, men gik så til ro; vi skulle meget tidligt op næste morgen.

Fredag den 9. juli 1976

Vi blev vækket kl. 4.30, fik morgenmad på færgen (foræret af pige-spejderne) roede fra Staten Island ca. 2 timer til vi fandt A.C.L. kaj ved Elisabeth Port, hvor SEBBE skulle hives op. Det gik ret hurtigt - en 1 1/2 times tid - hvor mandskabet stod på kajen og spiste lunch (også fra pigespejderne, så hurra for dem alligevel).

Det var meget varmt, og vi var meget trætte, da vi endelig nåede "hjem" til Henry Street ved ca. 14-tiden. Alle gik i bad. Nogle fik sovet lidt, men ikke meget, for vi skulle til party i Det Danske Konsulat kl. 17.30. Vi havde stort besvær med at opdrive en taxa, fordi den engelske dronning lige var ankommet og kørte gennem byen i åben bil, hvilket skabte kaos. Vi nåede det, fik nogle gode drinks og lækre små pindemadder, og stemningen var høj. Jeg fik at vide fra yderst pålidelig kilde, at vi fik den samme mad eller magen til, som den danske dronning fik under sit besøg, så vi var sandelig kommet fint byen. Desværre måtte fem mand, Esben, Cedde, Peter M. Carl Otto og Edith af sted kl. 19.00 med fly til Maine for at besøge Lance Lee og hans kone. De blev kørt til lufthavnen af vicekonsul Jørgen Andersen, som var uhyre hjælpsom. Han havde været Peter M, en god hjælp, da han tabte sin

Der blev bygget træbåde

pung med 200 dollars og måtte gennem hele papirmøllen, politi o.s.v. før forsikringen erstattede pengene. Pungen blev senere fundet hos Pete Seeger, da hans kone gjorde rent efter os.

De andre havde haft en stor aften på konsulatet, som de forlod kl. ca. 20.00 og var bagefter gået 'hjem' for at planlægge vort eget private party næste aften for alle vore værter langs Hudson River. Det var en meget stor Oplevelse at besøge Lance Lee og se hans værksted, hvor han beskæftiger mange unge mennesker af begge køn med at bygge både.

Hytterne de unge boede i

Vi talte med flere af de unge, besøgte dem i deres runde huse, som de selv havde bygget, og hvor de bor sommer og vinter midt inde i en skov og uden lys og vand, men dog med kakkelovn.

Der var ikke meget plads, men hyggeligt

De levede ret primitivt og i et kollektiv, hvor alle simpelthen havde brug for hinanden og måtte hjælpe hinanden.

Vi var kommet et godt stykke ind i landet og ud på landet. Her var rent og, pænt og meget smukt. Lance og hans kone boede i et hus lige ned til vandet. De boede meget sparsomt, men hyggeligt med en stor væv i stuen, masser af tegninger, bøger og ting fra skibe - to mennesker, der arbejder meget med deres hænder. Inden vi tog derfra, kaldte Lance os sammen på græsplænen og sagde bl.a., at samværet med mandskabet de par dage, han havde været ombord, havde betydet meget for ham, givet ham inspiration i hans arbejde med unge mennesker. Han var begejstret over den måde, vi kunne samarbejde på og det gode sammenhold, vi havde.

Han overrakte os en kuvert med 770 dollars, som han havde skrabt sammen gennem foredrag i Maine (stort område) og ved at skrive artikler om os og den måde, vi havde bygget skibet på. Han mente, det var vigtigt for skibslaget som helhed at have en stor opgave at samles om, og bad os til næste år gå i gang med et projekt, som C.O. havde omtalt, at vi havde i tankerne, men ingen midler til (en bådfæring med 8 årer, fordi som han sagde: 'Verden bliver bedre, når mennesker lærer et gøre ting sammen').

Vi var målløse et øjeblik, men 770 dollars er jo mange penge, som var blevet indsamlet blandt almindelige amerikanere. Fra 1 til 10 dollars, alt efter hvad de kunne undvære, og det følte vi som en stor forpligtelse.

Det var et stort og højtideligt øjeblik, hvor vi siddende på græsset lovede hinanden og Lance, at vi ville bygge det skib og få mange til at hjælpe os. Vi tog afsked med disse dejlige mennesker, tog flyveren og var i N.Y.C. lørdag eftermiddag ved ca. kl. 15.00.

Lørdag den 10. juli 1976

Var en meget smuk og varm dag, hvor alle kunne gøre, hvad de havde lyst til. Mange tog på sight-seeing i N.Y.C. Senere på dagen havde alle travlt med at forberede vort party for dem, der havde varet os behjælpelige på en eller anden måde både fra selve N.Y.C. og de små steder langs Hudson River.

Gæsterne kom dryssende fra kl. 18.00, og snart satte vi os til et veldækket dansk bord med god mad, øl og snaps. Der blev holdt taler og uddelt gaver.

Pete Seeger, Lance Lee, Beth og Diana blev udnævnt til members of Honor. Der blev sunget nationalsange og råbt hurra, og vi havde en hyggelig og munter aften, der sluttede med, at man satte sig på gulvet i en kreds om de levende lys og sang sammen med Pete, som vi nu havde gjort næsten hver aften. Det var svært at sige farvel, men omsider måtte vi jo slutte.

Søndag den 11. juli 1976

Startede med almindelig oprydning og med at pakke vore personlige ting sammen. Efter at have taget afsked med nogle af folkene fra Henry Street, blev vi og al bagagen afhentet af private biler. Vi skulle ud at sejle med Clearwater, men ingen kunne finde vej derud, så vi måtte igen have politiet til at lodse os igennem. De var altså flinke. Opholdet om bord var en oplevelse. Vi blev vist rundt på skibet og fik fortalt om deres spændende arbejde.

Der hygges og der var også plads til en sang.

En del af os blev så begejstrede for deres ide, at vi på stedet meldte os ind som medlem af Clearwater gruppen. Efter sejlturen var vi inviteret til en Clearwater festival, og da vi kom i land, blev vi transporteret i et lille mini futtog til et område, hvor der for flere år siden havde været verdens-udstilling. Ved siden af den store globus var der en del Clearwater folk, der havde lavet et Marked, hvor de solgte ting til fordel for deres arbejde. Der var folkesangere og musik på pladsen, og folk sad rundt omkring på græsset og hyggede sig. Det var et broget skue. Vi fandt en plads under et par skyggefulde træer, og igen kom disse pragtfulde Clearwater folk med store gryder af spændende mad og masser af kold juice.

Vi spiste og drak, men stemningen var noget vemodig. De var blevet vore venner mange af disse prægtige mennesker.

De havde simpelthen gjort alt for, at vort ophold skulle blive så vellykket som muligt, så det var

Vi sejlede ud for motor

svært at tage afsked, og hist og her blev der fældet et par tårer. Efter en køretur direkte til lufthavnen var konsulatet igen os yderst behjælpelig med at komme hurtigt igennem. Man fik handlet transit, og efter en kort ventetid gik vi ombord.

Så skal sejlet hejses og de kan nogle raske vikinger godt hjælpe til med.

Skibslaget Sebbe Als, Augustenborg

Flyveturen gik gnidningsløst, og tidspunktet for vor ankomst til København var så tidligt, at der endnu ikke var nogle toldere 'on duty', så det skulle vi blot have vidst. I den årle morgenstund slæbte vi os over til Indenrigshallen, hvor Cimper Air tog imod os og fløj os til Sønderborg. Desværre måtte vi efterlade to mand, der kom hjem med et senere fly. Familie og presse var mødt op for at byde os velkommen hjem. Efter en virkelig oplevelsesrig tur med et vældig godt sammenhold og kammeratskab måtte vi nu til at sige farvel til hinanden.

Den officielle hjemkomst fra Amerika foregik **søndag den 1. august** i Augustenborg Fjord til havnefesten.

Modtagelsen i Augustenborg efter erobringen af Amerika. Der var mødt utrolig mange mennesker op for at hilse os velkommen.

Trods et brækket ror og en kraftig vind havde vi en flot indsejling i havnen, hvor mange mennesker tog imod os med PRINS VALDEMAR og borgmesteren i spidsen. Efter at have fået turen lidt på afstand er vi alle enige om, at vi er meget glade for vor rejse til U.S.A., som trods den korte tid gav os mange gode venner, og vi lærte et og andet om Amerika, der virkede helt anderledes end hvad vi er vant til at læse og høre om i T.V. og radio. Vi har lært den almindelige amerikaner at kende, som et meget hjælpsomt, gæstfrit og venligt menneske og dette uanset hudfarve. Den enorme gæstfrihed vi mødte alle vegne, tog helt pusten fra os, og det kan blive vanskeligt at få sagt tak på den rigtige måde til alle de mange, der gjorde sit til, at det blev til ALLE TIDERS TUR.

Palle, Puk, Jesper og Edith.

Flaget med symbolet på jubilæet og den store regatta "Operation sail" havde vi selvfølgelig med.

Efterskrift

Denne tur havde været umulig at gennemføre, hvis ikke vi havde fået økonomisk støtte fra flere sider, og jeg vil her nævne først og fremmest **Fabrikant Mads Clausens Fond**, der gav et meget stort beløb, hvilket igen var årsagen til, at **Folketingets U.S.A.- Komite** gav et ganske betydeligt tilskud. **Augustenborg kommune** og **Sønderjyllands Amt** gav ligeledes deres økonomiske bidrag. **SAS** købte en hel side i vor folder, og **Danmarks Turistråd** gav et pænt beløb. Herudover er vi først og fremmest **Atlantic Container Line, Gøteborg** tak skyldig. Uden dette rederis hjælpende hånd i form af gratis transport af skib havde vi slet ikke behøvet at tænke mere på turen.

Firmaet **Kansas** skænkede busseronner til hele mandskabet med navnet SEBBE ALS broderet på ryggen, ligesom firmaet **J.B.S.** gav T-shirts til alle, således at vi i N.Y.C. af ydre kunne fremtræde som en samlet gruppe. Rent praktisk er vi i høj grad blevet hjulpet af Danfoss uden hvis tolerance vi ikke havde kunnet få så megen praktisk støtte fra mange forskellige personer. Nævnes skal også firmaet **C. Biehl, Gråsten**, som var behjælpelig med vores folder. En så stor opgave som det at skaffe penge er, samt at gøre de praktiske forberedelser havde ikke været muligt uden et godt kammeratskab i skibslaget fra såvel turdeltagerne og de, der blev hjemme, og der skal her lyde en tak til alle, der har hjulpet på den ene eller den anden måde.

Carl Otto